

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs XIV. Docebo Iniquos vias tuas, & Impij ad te convertentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

etiam affirmârit *Beati qui habitant in domo tua Domine: in secula seculorum laudabunt te. Psal. 83.*

VERSUS XIV.

Docebo Iniquos vias tuas, & Impij ad te convertentur.

- I. **C**ONSIDERA; æquum omnino fuisse, ut postquam David tam multas à DEO gratias, & ipsam adeò omnium maximam, finalem nimirum Perseverantiam, petierat, ut ipse vicissim etiam cogitaret, quas pro tantis donis reddere vices posset. Ecquod autem primum fuit eorum, quæ reddere parabat? fuit satisfactio ab eo præstanda pro pravis exemplis, quibus alios ad malum irritârat. Erant hæc exempla, ut notum est omnibus, duplicis generis: aliis enim nocuerat directè & ex ipso actus sui fine; aliis obliquè, & velut per consequens. Directa spectabant Betsabeam, à Rege impulsam ad adulterium; nuntios ad eam missos, qui, si sponte ipsa nollet, etiam invitam & renitentem perducerent: Joabum inductum literis fraudulentis, ut in prima acie statueret Uriam, eumque in ipso certaminis calore destitueret, ut ita qui arte interficiebatur, casu cæsus videretur. Indirecta & obliqua fuerant, quæ non Subditos tantum, in quorum ea notitiam pervenerunt: sed & exteros graviter offenderant. Etsi enim nihil non ageret David, ut cunctos facinora tam propudiosa laterent, nimium quantum tamen jam transpiraverat ad verusutos eorum notitia (ut in Magnatum delictis assolet) & ab his etiam ad alios minùs emunctæ naris emanaverat. Unde etsi nemo præfenti Davide ausus unquam est se consci-
- um ar-

um arcanorum istorum profiteri; ad amissim Legum Au-
 llicarum, quæ jubent, ut quisquis non potest loquendo in
 ejusmodi eventibus adulari, aduletur saltem tacendo; non
 tamen idcirco absente Rege non liberè à cunctis mussitaba-
 tur, cum non levi honoris etiam divini præjudicio, tan-
 quam DEUS elegisset ad Sceptrum Judææ, velut homi-
 nem factum secundum cor suum, illum qui à bardocu-
 cullo, & rudi cannabe transgressus ad Purpuram, à Pasto-
 rum mapalibus ad Palatia Regia, tam foedè subinde abusu-
 rus esset potestate Monarchæ: etsi idem DEUS post tot ne-
 faria facinora ne minimo quidem pœnæ indicio suam er-
 ga illum indignationem prodidisset; cum tamen non mul-
 to ante à facie sua Saulem, cum omni sua prosapia, ob de-
 licti, non levis quidem momenti, minoris tamen, si pon-
 derarentur, momenti projecisset. Et hoc videtur esse il-
 lud, quod paucis verbis insinuavit Propheta Nathan, cum
 in sua illa celebri Legatione Davidi in faciem dixit: *Blasphemare fecisti Inimicos Domini propter verbum hoc.* Neque
 enim ullo in eventu Mortalium noxæ majori petulantia at-
 tribuuntur DEO, quàm quando accidunt in iis, qui cælo
 peculiariter cari sunt. Utrique porro hinc scandalo pro-
 misit isto in versu David, se pro viribus adhibiturum reme-
 dium per omnem deinceps vitam suam. Et quo istud mo-
 do? restituendo DEO tot saltem animas, quàm multas
 antea illi abstulerat, imò etiam plures: *Docebo iniquos vias
 tuas, & impij ad te convertentur.* Hic est genuinus de ad-
 missis dolor; non desistere tantum à malo, quod quis ope-
 ratus est; sed istud etiam pro viribus compensare.

Considera, quàm ad rem apta & idonea fuerit ratio, II.
 quam tenuit David ad compensandum malum admissum,
 dum saltem pro una Anima aliam voluit restituere. *Ani-*

M

MARTO

nam pro Anima. Levit. 24. v. 18. Neque idonea tantūta fuit, sed fortassis unica. Si enim, qui Jumentum suos ad usus ē Rustici stabulo abstulit, tenetur hoc illi confestim restituere, quomodo non tenebitur, quantum in ipso fuerit, restituere DEO Animam, qui Ejus ē sinu illam abstulit, ut traderet in manus hostis srygij? Hic enimvero, hic oportet omnes ingenij ac Scientiæ vires exerere, sic ut si reddi DEO non potest ampliùs illa Anima, quæ jam migravit in infelix consortium eorum, qui DEO æternūm maledicent, ejus loco, reddatur ipsi alia, non minùs eidemmet cara, quæ ipsum per omnem deinceps æternitatem in cæli gloria superexalter. Istud procul dubio spectavit David verbis allatis; cū non videretur sibi posse deinceps sine rubore comparere ante faciem divinam, nisi priùs tam multos in cæli semitam reduxisset Peccatores, quàm multos antea ab ea seduxerat Justos. Quid ad hunc finem à cibus abstinentia, flagra, vestes setosæ, elemosynæ contulissent? Habuissent quidem ista aliquam ad satisfaciendum pro delicto tam enormi vim, sed ejus judicio non sufficientem. Ubi intervenit furtum rei tam pretiosæ, recta ratio etiam restitutionem postulat: *Animam pro Anima.*

Quid tu hic de te ipso dices, homine malè consulto? Non exprobrat tibi conscientia, quòd & tu pravo exemplo, directo an indirecto, Animam aliquam in exitium impuleris? Si exprobrat, discite ex Rege tam magno, quæ sit optima talem jacturam compentandi ratio. Hac si non uteris, quâ tandem, ut magis idoneâ, uteris? *Vae homini illi, per quem scandalum venit! Matth. 18.* Et quare *Vae!* quia pravo exemplo nocere, est facillimum: quàm autem est difficile ejusmodi deinceps damnum refarcire! Viperæ, si veneno inficit, ipsa quoque seipsâ antidotum læsis submini-

ministrat. Nihilominus quis explicet, quanto plures illa occidat ut Vipera, quàm sanet ut Theriaca? Idem in re nostra accidit. Et tamen adverte, ad terrorem majorem. Qui Proximorum suorum aliquem in ruinam impulit, non solum est debitor Animæ illius DEO ablatæ; sed etiam est debitor animæ, propter DEUM illum ablatum. Idcirco perpende, quàm etiam isto ex capite debitum hoc sit momenti & ponderis immensi! debere Animæ restituere DEUM.

Hoc non est tantum, debere reddere sanitatem Animæ, sicut sanaretur corpus noxio infectum veneno. Est, debere illi reddere vitam. An enim nescis, multo magis DEUM esse vitam Animæ, quàm Anima sit vita corporis? agnoscis igitur hîc velut in Synopsi, quid facere debeat, quisquis alios pravo exemplo offendit: tanquam fur reddere debet DEO Animas; & tanquam homicida, reddere debet Animabus DEUM. Unde facilè perspicias, quàm non debeat perdere ullum momentum temporis. Admoveat confestim manum operi, non labori, non curæ parcat; & si quâ sinistrâ suâ sorte impeditur, quò minus reddere sine mora possit quod debet, spondeat DEO, sed ex animo, se mox, atque occasio fuerit, id redditurum: *Docebo iniquos vias tuas, & impij ad te convertentur.*

Considera, vias Domini tam multas esse, ut investigari omnes non possint: *Quis poterit scrutari vias ejus? Job. 26. v. 23.* Iftas tamen David alibi ad duplicem classem revocavit; ad vias nimirum Misericordiæ, & ad vias Justitiæ. *Universæ viæ Domini Misericordia, & Veritas.* Viæ siquidem Domini sunt profundissima ejus Consilia, quibus Mortalium vitam gubernat: *Terribilis in consiliis super filiis hominum, Psal. 65. v. 5.* Omnia autem hæc Consilia, si

animum advertis, sunt vel opera Misericordiæ, vel opera Justitiæ. De ejusmodi porro Viis promisit hîc David idonea admodum documenta se daturum Iniquis omnibus, mox atque occasio se obtulerit; eum in finem, ut altè in animum isti demitterent, quàm multi sint inauditæ Misericordionis actus, quibus erga eum DEUS utitur, qui peccavit; quanti etiam parte alterâ actus Justitiæ; atque ita horum consideratione ad vitam mutandam inducerentur. Quomodo autem ille subinde promissis fecit satis? Satisfecit modo quàm fieri potest perfectissimo; documentis nimirum & tacitis, & manifestis. Unquàmne tu observasti, quomodo se gerant, qui alios artem pingendi, fidibus ludendi, digladiandi, saltandi docent? multa omnino te rebus istis præcepta tradunt ore tenus eas discuntibus: quin tamen dicant quidquam, plus longè illos docent, dum mira artium earum specimina ipsimet edunt; & ille manu peritâ, hic pedibus, motus eos artificiosos exhibent, quos exhibere oportet, quodcumque aut pingere, aut fidibus ludere, aut digladiari, aut saltare ad artis præcepta convenit. Atque hoc est, quod David quoque in multo nobiliore magisterio, ut promiserat, præstitit. Tu porro in ejusmodi schola ô quantum, si modo ad rem animum applicas, discere repentiè potes!

IV.

Confidera, Davidem, etiam tacendo exhibuisse se exemplum operum, quæ re ipsa facere DEI Misericordia cum Peccatoribus, & operum quæ cum iisdem Justitia facere consueverit. Misericordiæ quidem, dum in se spectandum exhibuit, quàm promptè, quàm plenè veniam tribuat omni culpæ, quamlibet enormi & atroci, mox atque de admissis Peccator dolet; siquidem is dolor ex animi sensu intimo proficiscatur. Vix David Nathan propheta dixerat:

Peccavi

Peccavi Domino, cum mox Nathan; Dominus quoque translit peccatum tuum. Neque tantum ad pristinam ille cum DEO familiaritatem admissus est, sed etiam ad arctiorem. Exemplum autem operum Justitiæ se exhibuit, dum omnium oculis objecit, quam ferio, & severè DEUS pœnas à Peccatoribus exigat, etiam post omnis culpæ veniam indulgam. Hujus gratia Davidi facta est momento unico, & tamen quot deinceps annis multiplicium pœnarum acerbitatem ferre coactus est, dum alij ex aliis casus finistri longa serie in illum irruerunt; mors filioli; conjuratio in ejus vitam à filiorum carissimo & plurimis beneficiis affecto inita; Militiæ Ducem perfidia; recusata imperiis ejus ab urbibus obedientia; fuga, quâ se subducere coactus est è sua Regia, ne in filijperduellis manus incideret; Uxores violatæ inspectante innumerabili Populo; maledicta cum lapidibus in ipsum jacta à Subditis; seditiones, tumultus, mors infelicissima, quâ sublatus est ipse filius, tantorum Author malorum, nefarius ille quidem & temerarius, filius tamen, & filius unicè dilectus, occisus tum, cum pessimo res Animæ ejus loco ac statu erant! *Die ac nocte gravata est super me manus tua. Psal. 31. v. 4.* Tali exemplo non ij duntaxat, qui ætate Magni illius Regis vixerunt, eruditi sunt, sed ij quoque, qui vixerunt postea, & qui ad finem usque Mundi vivent. Quod cum ita sit, negari non potest, quin ille ad præsens tempus velut aliud agendo, magnam tamen partem emendaverit exempli, quo aliis nocuerat, pravitatem; dum tam multos jam ad vitam emendam pellexit exemplo tam præclaro, quo ad divinas Miserationes post peccatum admissum confugit, quoque se vindici DEI dextræ subjecit. Quid autem dico, se subjecit? dicere debebam, quo in se à vindice DEO ani-

madverti gavisus est: huc enim usque re vera David progressus est: *Misericordia tua ante oculos meos est, & complacui in veritate tua. Psal. 25. v. 3.* Et verò quàm insignis ista est Pœnitentibus norma! Cùm eo rerum statu homo est, enimverò nunquam à DEI Misericordia animum avocare oportet, ne in desperandi periculum quis se conjiciat: in Justitia tamen penitus complacere sibi oportet. *Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis. 2. Cor. 12. v. 10.* An curæ tibi est, ut Regulæ tam præclaræ actiones tuæ respondeant?

V. Considera, quòd si curæ fuit Davidi viâ factorum mederi damnis, quæ exemplorum pravitate attulerat, non minùs illi curæ fuisse præstare id ipsum destinato fine, viâ verborum exemplis conjunctorum. Sunt autem verba duplicis generis; viva alia, alia mortua. Quòd etiam viva voce David conatus sit multos vocare ad Pœnitentiam per omnem reliquam vitam, id Sacri Interpretes longè vero simillimum censuerunt. Unde objice menti, egregium hunc Pœnitentem, è Rege tantùm non verbi DEI Præconem vocalissimum, reduxisse ad DEUM quamplurimos gemino illo modo; proponendo nimirum illis, quàm DEUS cum Peccatoribus & benignus ac Misericors, quàmque severus ac justus sit. Quid quòd hoc ipsum à se præstitum apertè videtur indicasse verbis illis: *Non abscondi Misericordiam tuam, & Veritatem tuam à Concilio multo. Psal. 39. v. 17.*

Extra controversiam tamen est, quòd ille hoc multo perfectiùs executus sit voce mortuâ, & porro executurus in documentis, quæ reliquit passim in Psalmorum libro. Ad timendam DEI Justitiam proponit Peccatoribus graves
quas

quas ille intentat minas : *Nisi conversi fueritis , gladium suum vibravit ; arcum suum tetendit , & paravit illum. Psal. 7. v. 13.* Docet eos , quòd has ille minas multis modis in rem deducat : *Multa flagella Peccatoris. Psal. 31. v. 10.* Monet , cùm eas DEUS non exequitur , multo majoris iræ id argumentum esse : *Secundùm multitudinem iræ suæ non queret. Psal. 10. v. 4.* Oppòrtunè illis in memoriam revocat , ne quid spei in fraudibus & astutiis suis reponant ; DEUM enim videre ista : *Qui habitat in cælis , iridebit eos. Psal. 2. v. 4.* Palàm denuntiat , quòd tum injurias suas vindicare & velit , & possit , cùm abesse videbitur longissimè , tutàque omnia credentur : *Inimici Domini , mox ut honorificati fuerint , & exaltati , deficientes quasi fumus deficient. Psal. 16. v. 21.* Denuntiat ipsis omnibus mortem horribilem : *Mors peccatorum pessima. Psal. 33. v. 22.* Singillatim ipsius explicat cruciatus , quos in Inferno sunt toleraturi , *Introibunt in inferiora terræ , tradentur in manus gladij , partes vulpium erunt. Psal. 62. v. 11.* Quæque his non absimilia facilè , si volueris , ipsemet in Psalmis invenies. Ad fidendum autem Misericordiæ DEI , vicissim ipsis manifestat , quanto amore , non admittendi tantùm denuo , sed etiam complexibus stringendi sint : *Sperantem in Domino Misericordia circumdabit. Psal. 31. v. 10.* Quàm plena DEI miserationibus sit omnis Terra : *Misericordia DEI plena est Terra. Psal. 118. v. 54.* Quàm nulla sit res condita , quamlibet abjecta ac misera , quæ earum non sit particeps *Miserationes ejus super omnia opera ejus. Psal. 144. v. 3.* Quàm illarum ne tum quidem , cùm furori suo quodammodo habenas laxat , oblivisci possit : *Nunquid continebit in ira sua Misericordias suas ? Psal. 76.* Atque ita tu de ceteris ratiocinare , contentus , quòd illa tibi innuerim.

Sic

Sic ut negari non possit, quin David Vias Domini præclare docuerit, & rectâ atque ex fine primario, Verbis, & velut ex obliquo, factis atque operibus; ut hac ratione compensaret damna utroque modo, rectâ & obliquè, pravis exemplis suis illata. Quos periculosa symptomata extremis admoverunt, suis impendiis præstantium remediorum notitiam acquisiverunt: quæ causa est, cur peccatoribus resipiscantibus tam libenter DEUS ad aliorum salutem promovendam usus sit: in Veteri quidem Lege Davide; in nova Petro ad Judæos; Paulo ad Gentiles reducendos, Felix ergo ille est, qui talium mediocum notitiâ non ad suam unius, sed aliorum quoque salutem uti novit! Tibi si fatis est illis in bonum tuum uti, non exequeris id quod decet Pœnitentem ferium ac ferventem. *Qui audit, dicat veni. Apoc. 22. v. 21.* Non ideò te DEUS reduxit ad se, ut eum tantum offendere desinas: reduxit, ut alios quoque ab ipso offendendo avoces: *Recupera Proximum tuum secundum virtutem tuam. Eccl. 29. v. 27.* Quâ autem ratione eos avocabis, & reduces? Inducendo omnes, ut suam in divinis Miserationibus post admissum peccatum fiduciam collocent, & divinam Justitiam vereantur. Primum efficiet, ne timidi, quibuscum agis, animos despondeant; alterum, ne æquo audaciores præsidant.

VI. Considera, Davidem, si ipse sibi imposuit onus hujus Magisterij, quin expestaret, ut illud DEUS disertis verbis imponeret, sicut imposuerat Moyli, cum dixit: *Ascende ad me, & dabo tibi mandata quæ scripsi, ut doceas eos. Ex. 24. v. 12.* Ad id impulsus haudquaquam fuisse studio vanitatis, ne minimæ quidem, sed solo divini honoris Zelo. Ad hoc asserendum, audi quid ille, postquam dixerat *Docebo*, confestim DEO adjunxerit: *Et Impij ad te convertentur.*

tentur. Non ad me dixit, sed ad te. Neque enim abjectissimè de se sentiens iste Pœnitens curâ ullâ aut ambitione tenebatur admirationis, aut applausûs humani, qui ad illum rediret ab audientibus tam præclare de Viis DEI disferentem. Hoc unum ipsi propositum erat, ut isti redirent ad DEUM. Hinc cùm tres sint partes Oratoris boni; Docere, Movere, & Delectare, adverte hîc Davidem Delectationis nullam habuisse rationem, sed tantùm duorum reliquorum: *Docebo, & Convertentur*; non quidem quòd ille in Psalmis uteretur phrasi vulgari & rudi; cùm revera usus sit formulis loquendi illustribus, figuris ingeniosis, & metaphoris elegantissimis, ut nemo Interpretum non advertit; sed quia noverat, ejusmodi dicendi genus, etsi suâ præstantiâ ad res divinas tractandas maximè idoneum, ad finem tamen propositum consequendum non satis esse efficax; sed illud potiùs, quo & doceret, & moveret, ejus proin rationem potissimam habuit. Docere studuit, quia qui docet, lucem affundit intellectui ad agnosendum verum bonum. Movere studuit, quia qui movet, impellit denique voluntatem ad illud amplectendum. Et hic est omnis ille fructus quem meritò quærat Doctor sacer. *Iste est omnis fructus, ut auferatur peccatum Jacob. Ps. 27. v. 9.*

Quamquam autem David suum esse putavit, docere Peccatores, non perinde tamen suum esse censuit, eosdem etiam movere. Unde rectè sic DEUM allocutus est: *Docebo iniquos vias tuas*: non addidit tamen: *& Impios ad te convertam*; sed *Impij ad te convertentur*. Docere ad ipsum pertinebat; & ideò dixit *Docebo*: Converti, divini erat muneris; aut rectiùs pertinebat hoc ad Peccatores, divina adjutos gratiâ; & idcirco etiam sapienter dixit: *& Impij ad te convertentur*. Si tu, dum quæris Animas reducere ad

N

DEUM,

DEUM, spem tuam in te, tuisque dotibus ac habitudine, reponis, oleum perdis ac operam. Repone illam omnem in DEO: qui id procul dubio à te exigit, ne tu in iis iuvandis, partibus tuis desis; vult tamen insuper, ut tu eodem tempore ad ipsum in oratione confugas, perinde ac si ex te planè nihil posses. Hoc si feceris, ne dubita; sequetur fructus: nec enim DEUS omittit, quod suarum est partium, cum nos, quod nostrarum est, non omittimus. Hinc adverte, Davidem de fine, quem spectabat, confitendo, non dubitasse; sed illum citra dubitationem affirmasse: *Docebo, & convertentur*: tantum ille in DEO fiducia reposuerat.

VII.

Considera, posse hinc meritò aliquem dubitare, cur eum David aliud facere non statuisset, quam docere Iniquos: *Docebo Iniquos vias tuas*, subinde adderet, quod etiam Impij essent convertendi: *Et Impij ad te convertentur*. An enim iniqui ab Impiis non differunt? Differunt procul dubio. Hoc enim nos ipsi principio hujus Psalmi posuimus, ubi observare voluimus, quòd, si loqui placeat in maxime proprio vobum sensu, Impij sint illi, qui erga DEUM pij non sunt, & verum DEUM rite, ac cultu debito non venerantur. Et tales præ ceteris sunt Ethnici, qui DEUM ne agnoscunt quidem. Iniqui sunt, qui cum DEUM agnoscant, eos tamen se, quos deberent, maxime erga Proximum, non præstant. Sed ecce, quàm præclarum sibi finem David proposuerit, Iniquos tantum docendo, iisque prædicando, convertere, & ad DEUM reducere etiam Impios. Et quàm id ratione? ipsorum Iniquorum, quos docere volebat, operâ. Non nescis, Davidem propter eorum exemplorum pravitatem his non minùs, quàm illis, fuisse debitorem; debitorem suo Populo, ex quo tam multi,

multi, animati exemplo capitis sui, non dubitarunt gravibus alios injuriis lacessere; debitorem Gentibus & Populis vicinis, qui audita enormitate facinorum admissorum à Principe, qui sua in lege vir eximie Sanctus existimabatur, progressi erant ad ejusmodi Legem tanto amplius vilipendendam, & explodendam, ut nos supra innuimus: atque ita etiam Ethnicis, Impiis inquam, & à veri DEI cultu alienis debitor fuit constitutus. Jam Davidi permissum non erat, Ethnicis prædicare, sed iis tantum, qui è Populo suo erant. Quid egit igitur? excitavit se ad tanto majori studio conatūque prædicandum suis Popularibus: *Docebo Iniquos vias tuas.* Nec enim ignorabat, quòd si sibi subiectos in Salutis semitam reduxisset, eadem operâ Ethnicis quoque esset plurimum emolumentum allaturus: propterea quòd tum nullo & ipsi negotio essent convertendi, quin eos ipsemet adhortaretur. *Et Impij ad te convertentur.* Idque eâ causâ, quia Ethnici & à vera Religione alieni non alio argumentorum genere magis se ad amplectendam veram Religionem moveri sentiunt, quàm præclaris rectè credentium exemplis; sicut vicissim pravis alieniores ab ea fiunt. Si omnes Catholici rebus ipsis essent, quod profiterentur nomine, an ambigis tu, quin multi Hæreticorum hoc solo impellendi essent ad ejurandos errores suos ac perfidiam? idemque Judæis quoque accideret, qui eâ solùm causâ in urbibus Catholicis morari permittuntur, ut discrimine inter nostram, suamque vitæ rationem agnito, tandem inducantur ad Legem suam antiquatam deserendam, & Christianam amplectendam. Sed quia non pauci Catholicorum longè alij sunt, quàm eos esse oporteret, hinc fit ut passim ea tolerantia magis à prudentia, quàm successu sit commendanda. Prò! quantum igitur confert ad Impios

in viam reducendos, prius in eam reducere Iniquos! Salomon è mille feminis Idololatriis, nullam, quod quidem constet, omni suâ sapientiâ permovit ad veri DEI cultum amplectendum, non ob aliud, quàm quia vitam tum ipse fœdam ad eò & voluptuariam vivebat. Constat tamen, quòd è diverso magno dedecore ab ipsis seduci se passus sit, cum ex omni earum numero nec una fuerit (nec è septingentis, quâs Reginarum, nec è trecentis, quas Concubinarum nomine alebat) cui carum suum Idolum non crexerit, idemque summâ insaniâ non adorârit. Usque adeò facilius est cultores DEI, qui pravis sunt moribus, à DEO abduci, quàm ab iis alios ad DEUM adduci.

VERSUS XV.

Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis mee; & exultabit lingua mea Justitiam tuam.

- I. **C**onsidera, quòd, si DEO carum est, ut è peccatorum cœno extrahantur Peccatores, non minùs gratum illi sit, curare ne immergantur. Prius id efficit, ut eos amissos recuperet; posterius ne illos amitat. Hinc dixit Ecclesiastes: *Bonum est sustentare Justum. Eccl. 7. v. 19.* Quantum proin mali infert Justo, qui illum ad lapsum impellit; tantum vicissim ab illo accipit boni, qui manum labanti promptus porrigit, ne prorsum ruat. Si autem ita res habet, æquum omnino fuit, ut David, (cum decrevisset post suum ad DEUM reditum totum se impendere commodo Proximorum, ad rem DEO gratam præstandam) non solum statueret docere peccatores (id quod se effecturum
- versu